

ת"ד 9038/08/14 - מדינת ישראל נגד שמעון אבידן

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 9038-08-14 מדינת ישראל נ' אבידן

בפני
בעניין: כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שמעון אבידן

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בגרימת תאונת דרכים עת סטה מנתיב נהיגתו ופגע ברכב גרר אשר נסע בנתיב הנגדי.

תוצאת התאונה קשה מאוד. הנאשם עצמו נחבל חבלות של ממש. רעייתו אשר ישבה ברכבו נותרה משותקת בארבעת גפיה.

כפי תיעוד רפואי אשר הונח בפניי, עולה כי רעיית הנאשם סובלת ממחלות נוספות וביניהם מחלת לב, סכרת ומחלות אחרות.

מצבה מוגדר סיעודי. לאחרונה חלה הרעה במצבה, בין השאר, הונחו בפני מסמכים המעידים על בעיות במערכת השתן שהסתבכו בשל הופעת חיידקים אשר פיתחו עמידות לאנטיביוטיקה.

הסנגור הציג מכתבן של בנות הנאשם המעידות כי נבצר מהן להיות זמינות לטיפול באם, בשל היותן אימהות לילדים רכים וכן בשל העובדה כי נדרשות לעבוד לצורך פרנסת משפחותיהן. בנסיבות אלו, נופל עיקר עול הטיפול באימן על הנאשם עצמו, במקביל, למטפלת סיעודית זרה.

מטבע הדברים, עדיין ישנם סוגי עניינים אשר אינם יכולים לקבל מענה ע"י עובד זר וביניהם הובלות לטיפולים רפואיים, מעקב למול גורמים רפואיים וכו'.

מסיימת בת הנאשם -בובה -מכתבה בבקשה להמתיק עונשו של הנאשם ואומרת: "בבקשה, אנא נסי להמתיק את עושו של אבי כי טובתה ובריאותה של אימי עומדים לדיון".

דברים ברוח זו אף הונחו בפניי במכתב נוסף, אשר נכתב בשמה של רעיית הנאשם הגב' ויקטוריה אבידן.

עמוד 1

מכתבה של עו"ס מבית חולים, שמואל הרופא, דיבר על הצורך בהנשמת הנפגעת וכן דיבר על מצבה הקוגניטיבי התקין - מכאן הצורך בנוכחות בעלה לצידה כדי ליתן מענה רגשי ולעזור לקשר בינה לבין הצוות הרפואי. זאת בנוסף, לצורך הסיעודי הבא על פתרונו ע"י העסקת מטפל זר שאינו בן משפחה!

יש לומר בקול ברור: לו הנפגע בתאונה זו, היה אדם שהוא זר לנאשם ואינו בן משפחתו - במקרה זה המתחם העונשי הראוי הינו פסילה לתקופה של שנים.

בענייננו, השכילה התביעה בלב רגיש ובשום שכל, לטעון לעונש של פסילת המינימום בלבד,

תוך שלנגד עיניה העובדה כי הנאשם הוא הסועד והמטפל ברעייתו.

שבתי והפכתי במכלול טיעוני הצדדים ומצאתי לקבוע כי בגזר הדין, יש ליתן משקל לשיקולים נוספים.

1. הנאשם עצמו נפצע בתאונה. אף הוא נשא בגופו את נזקי התאונה. הנאשם ה יא מאושפז במשך כשבועיים בטיפול נמרץ. במילים אחרות, פציעתו מהווה ראשית ענישה.
2. שוכנעתי כי הנאשם אכן מכה על חטא, ומתייסר ייסורי נפש על תוצאות שגגתו.
3. יש לזקוף לזכות הנאשם עברו הנקי. שעה שהמדובר בנהג בעל וותק נהיגה משנת 1976 - יש להגיע למסקנה כי המדובר בתקלה חד פעמית, דע עקא - הנאשם ורעייתו יישאו בתוצאות טעותו עד אחרון ימיהם!
4. יש ליתן משקל לקולא להודאתו באשמה, לחיסכון בהטרחת עדים ובזמנם של הצדדים.
5. שוכנעתי כי רעיית הנאשם - שהיא הנפגעת העיקרית בתאונה זו, זקוקה לזמינות הנאשם ולרכבו לא רק לשם שמירה על איכות חייה אלא למעשה לשם שמירת עצם חייה.בנסיבות אלו - פסילת רישיון נהיגה הנאשם תביא להוספת סבל לנפגעת . הטלת פסילה תביא לא רק להענשת הנאשם, אלא תגרום להענשת הנפגעת. בכך סטייה מכוונת המחוקק. זאת ועוד, מאז התרחשות התאונה, לאורך תקופה של כ- 3 שנים, המשיך הנאשם בנהיגה ולא צבר לחובתו כל עבירה. בנסיבות אלו מצאתי כי אין טעם לפסול רישיונו.
6. כפי תיקון מס' 113 לחוק העונשין, רשאי ביהמ"ש לסטות לקולא ממתחם הענישה מטעמי שיקום הנאשם. מקל וחומר, אמורים הדברים, מטעמי שיקומה של רעיית הנאשם שהיא בבחינת קורבן התאונה.

סוף דבר -

הריני גוזרת על הנאשם:

עמוד 2

1. תשלום קנס כספי בסך 5,400 ₪ כמניין 300 פעמים ח"י, למען הדגשת חשיבות תפקידו של הנאשם בשמירת חיי רעייתו.

הקנס ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים שווים, הראשון תוך 30 יום.

2. הריני גוזרת על הנאשם 3 חודשים פסילה וזאת ע"ת למשך 3 שנים.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

ניתן היום ד ניסן תשע"ו 12/4/2016 בהעדר הצדדים